

[Leth Mouritzen.]

ærede Minister til at foranledige, at saavel § 34, Stk. 2, som § 38 h i Lejeloven paa lignende Maade ophæves, § 34, Stk. 2, fordi den forhindrer Aagerparagraffen, § 27, i at faa Virkning for det nye Byggeri i de første 10 Aar, skønt der er Enighed om, at det kunde være særdeles nødvendigt — jeg skal ikke her komme ind paa en nærmere Begrundelse deraf, idet det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen aldeles udmærket har skildret den Indstilling, som ogsaa er vor —, og § 38 h, da den maa antages at være dømt til Bortfald efter Afslutningen af Kommissionens Undersøgelse af de berygtede Varmemaalere. Endnu kender kun Ministeren Materialet, som maa formodes at være afsluttet for længere Tid siden. Det er urimeligt, at Lejerne endnu et Aar tvinges til at afslutte Varmeregnskaberne med yderligere et Forbehold angaaende Fordelingen af Udgifterne, fordi dette Materiale endnu ikke er fremkommet.

Herudover vilde det have været særdeles velbegrundet, om Ministeren havde udstrakt Begrænsningerne i Adgangen til Opsigelser og til at gennemføre Lejeforhøjelser til ogsaa at gælde for det nyere Byggeri, ganske simpelt ved at fjerne 1939-Grænsen, enten ved at ophæve den eller ved at flytte den midlertidigt til f. Eks. Juni 1945. Herefter kunde man ved den generelle Revision, som forhaabentlig kan afsluttes i næste Rigsdagssamling, tage Stilling til, om en saadan Grænse yderligere burde opretholdes. Dens hidtidige Virkning har ikke svaret til de Forventninger, man stillede til den. Vanskelighederne ved Efterkrigsbyggeriet er af en ganske anden Art, end man forudsaa ved Krigens Begyndelse, og maa bekæmpes med ganske andre Midler.

Det forbavser mig i allerhøjeste Grad, at Ministeren er gaaet den Vej, som antydes med Ophævelsen af § 58 o, hvorved Opsigelsesret i alle Fremlejemaal generelt gennemføres. Det er for det første en Ejendommelighed at lempe i en Lovgivning, hvor der ellers paa alle andre Punkter indføres Skærpselser, men dernæst savner man i hvert Fald en Begrundelse over for de Fremlejemaal, som i Øjeblikket bestaar. Jeg er meget vel bekendt med den uheldige Betragtning, der blev gjort gældende i Radioen af de Herrer Borgmestre Bindslev og Munk, og som førte til den Opfattelse hos mange, at Fremlejenævnets Virksomhed var en Hindring for, at man kunde komme af med uheldige logerende, men den Omstændighed, at Fremlejenævnets Formand,

daværende Landsdommer Kaarsberg, med tørre Tal kunde modbevise de i allerhøjeste Grad løse Paastande, der bygger paa følelsesbetonede Enkelttilfælde, burde dog have forhindret den højtærede Indenrigsminister i at følge denne Stemning. Jeg vil gerne fastslaa, at vi kan hverken medvirke til en Lempelse som den af Ministeren foreslaaede eller til den af Mindretallet i Kommissionen paa det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansens Foranledning foreslaaede Ændring, der bevirker, at Opsigelsesretten frigives i alle Fremlejemaal, der oprettes efter Lovens Vedtagelse. Det er vor Opfattelse, at Lempelser i Fremlejebestemmelser saavel som Lempelser i Lovgivning om Boligforhold i øvrigt først kan gennemføres, naar der bringes et forøget Antal Boliger frem paa Markedet, hvad enten det saa er hele Lejligheder eller Dele deraf.

Som Lovforslaget fremtræder ved Fremsettelsen, kan vi ikke tiltræde det; dels finder vi, at Ministeren burde have udvist et større Initiativ over for visse presserende Forhold, og dels haaber vi, det maa være muligt at naa til en Ændring af den Opfattelse, der ligger til Grund for Ophævelsen af § 58 o. Vi ønsker meget gerne en Forhandling om disse Forhold i et Udvalg og haaber paa en velvillig Forstaaelse, men vi imødeser ogsaa, at det vil blive nødvendigt for os at fremsætte vore Henstillinger som Ændringsforslag; de kan saa i hvert Fald præcisere vor Stilling til Lovens Forlængelse.

Forslaget til den nye Lov om Boliganvisning fremtræder som Resultat af Kommissionens Arbejde. Dette har baade været omfattende og besværligt, omfattende, fordi man har ønsket at samle hele Krigstidens Lovgivning om Udnyttelse af den bestaaende Boligmasse i en særlig Lov, der, efterhaanden som Mulighederne byder sig til, kunde afvikles, uden at det fik Indflydelse paa den mere permanente Huslejelovgivning, og besværligt, fordi Parterne indtog Standpunkter, der hver for sig byggede paa principielle Opfattelser af Boligsituationen og Betimeligheden af effektive Indgreb.

Der har til Kommissionens Orientering foreligget en Statistik over Boligtællingen pr. 5. November 1945. Den viser, at Beboertætheden i Lejlighederne i Aarene 1940—45 ikke gennemsnitlig er forøget, men den understreger, hvad vi ofte har fremhævet, og hvad enhver i øvrigt har kunnet konstatere, at de større Lejligheder er blevet affolket, medens de mindre er blevet overbefolket, og at Stigningen i Beboerantallet har været